Hồi thứ mười hai
Tề Tuyên Vương truyền quân lấp giếng
Chung quốc mẫu trước điện nạp châu

Nói về bọn Nội giám và Cung nga, ở nơi trên miệng giếng đợi hơn bảy ngày, không thấy động tĩnh chi hết, mà cũng không biết Chung nương nương sống thác thế nào, còn đang nghị luận vơi nhau, bỗng nghe lục lạc reo vang, liền vội vã hiệp nhau kéo riết dây kên: kéo đâu gần tới miệng giếng, ngó thấy kim thôi và bảo bối rạng ngời, kinh hồn hoảng vía, liền buông xụi c ái giỏ xuống mà nói với nhau rằng:

– Đây chắc là Nương nương đã bị yêu quái nuốt rồi, nay nó muốn hiện lên mà bắt chúng ta nữa đây.

Nói rồi liền dắt nhau chạy tuốt vào điện quỳ và tâu rằng:

– Chúa công ơi! Không xong rồi! Nương nương vào cung chưa kịp nghỉ ngơi, qua đến canh ba yêu quái hiện ra, mong lòng làm dữ, bị Nương nương dánh cho một hồi, yêu quái thật cự không lại, nên nhảy tuốt xuống giếng Lưu Ly mà trốn, Nương nương quyết thu phục nó cho được, bèn vào ngồi trong một cái giỏ bảo chúng tôi thòng xuống đáy giếng, đã hơn bảy ngày rày, mới nghe lục lạc reo lên, chúng tôi ngỡ là Nương nương phụng giá trở về, bèn xúm nhau kéo phăng lên; chẳng dè khi kéo lên vừa tời miệng giếng thì là con quái ấy chớ không phải Nương nương, chúng tôi thất kinh liền cái giỏ xuống giếng lại, còn Nương nương thì không biết sống thác thế nào, nên phải vào đây tâu lại cho Chúa công được rõ.

Tuyên Vương nghe tâu cả mừng, bèn nói rằng:

– Mưu của ta đã thành rồi, nay đã bảy đêm bảy ngày, tưởng có khi con xú phụ nó đã bị yêu quái nuốt rồi, còn cái giếng ấy là ổ hang của yêu, phải lấp đi cho tuyệt hậu hoạn.

Nói rồi liền khiến Cung nhân vác đá lấp giếng ấy đi cho chặt. Cung nhân vâng lệnh dắt nhau ra đến Ngự hoa viên vác đá đốn cây, khiêng đất, đổ đầy miệng giếng, cung phi mỹ nữ thấy vậy thì trách thầm Tề Vương và than thở với nhau rằng:

– Thương hại cho Chung nương nương, cũng vì muốn thu phục yêu quái cứu sinh linh, chẳng dè công danh chưa toại đã bị chôn sống như vầy, thật là đáng tiếc biết dường nào. Tề vương bạc ác bất nhân, nỡ lòng nào dứt nghĩa cho đành, ở như vậy sao cho phải đạo!.

Ấy là Cung nga oán trách Tề vương.

Đây nói về Chung nương nương, đứng đợi hồi lâu, bỗng thấy cái giỏ rớt xuống, trong giây phút miệng giếng vùng tối đen như mực. Nương nương biết giếng đã bị lấp lại rồi, trong lòng tức giận bồi hồi, bèn trách rằng:

– Chẳng biết vì cớ gì mà Tề vương lại đem lòng độc ác bất nhân như vậy? Ta với hắn cũng không cừu không oán chi, sao hắn cứ hầm hầm muốn giết ta hoài vậy. Thôi, trối thây ai bạc ngãi, bổn phận ta thì cứ phải mà làm.

Nói rồi liền đọc thần chú lâm dâm và hô lên rằng:

– Kiệt địa thần ở đâu? Hãy đến đây cho mau.

Hô vừa dứt tiếng, bỗng thấy Kiệt địa thần hiện ra làm lễ rồi hỏi rằng:

– Chẳng hay Quốc mẫu có chuyện chi sai khiến?

Chung nương nương nói:

– Ngươi hãy ra sức cạy cây xeo đá nơi miệng giếng giùm cho ta.

Kiệt địa thần vâng lệnh, chẳng mấy hồi miệng giếng đã khai. Nương nương lại đọc thần chú mà kêu Phong thần đến, rồi nói rằng:

– Nay ta muốn lên cho khỏi miệng giếng, vậy thì người hãy mau làm ơn thổi giúp một luồng gió mà đưa ta lên cho tới.

Phong thần vâng lệnh, liền làm gió thổi đưa Nương nương và những bảo bối lên khỏi miệng giếng. Nương nương lên khỏi miệng giếng rồi, ngó thấy bốn phía không có một người. Nội thị và Cung nga đều đi mất hết. Nương nương bèn niệm thần chú, đòi Huỳnh cân lực sĩ đến, khiến khiêng những bảo bối đem hết vào Chiêu Dương cung. Rồi đó Nương nương chẳng đợi chiếu chỉ, một mình lướt xông vào Kim Loan điện, Tề vương xem thấy hồn phi phách tán, bá quan văn võ cũng thất kinh, đều khen thầm rằng:

– Quốc mẫu thần thông quảng đại, pháp lực vô cùng, thật là thứ nhất trong thiên hạ.

Còn T vương lật đật đứng dậy làm bộ cười mơn nói rằng:

– Ngự thê ơi! Trẫm nghe nói Ngự thê xuống giếng bắt yêu, hơn bảy ngày đêm mà không thấy trở lại, thật trẫm lấy làm lo rầu hết sức, nay may mà Ngự thê về được bình an, vậy thì hãy đem việc thu phục yêu quái thể nào tâu hết cho trẫm nghe thử.

Nương nương nghe hỏi, bèn quỳ xuống tâu rằng:

– Từ ngày thiếp mong ơn Bệ hạ, cho thiếp vào ở Chiêu Dương cung, ấy là lòng tốt của Bệ hạ, thiếp cảm đội chẳng cùng, chẳng dè vừa lúc canh ba, có một con yêu quái mình cao hai trượng, tướng mạo dữ dằn, miệng tựa huyết bồn, nanh như gươm bén, hai con mắt sáng ngời, xem càng gớm ghiếc, khi nó thấy thiếp, thì nó chờn vờn muốn chụp lấy, bị thiếp đánh cho một ít thoi, hoảng kinh bỏ chạy, thiếp rượt nà theo nó, tnúg thế quá rồi nhảy ào xuống giếng Lưu Ly mà trốn, thiếp theo xuống giếng chẳng thấy yêu quái chi hết, lại được bảo bối rất nhiều.

Tuyên Vương nghe nói bèn hỏi rằng:

– Ngự thê được những bảo bối chi, hãy đem cho trẫm xem thử?

Nương nương liền khiến nội thị vào Chiêu Dương cung khiêng hết bảo bối ra đến Kim Loan điện. Tuyên Vương liền hạ chỉ, truyền bày yến thưởng công. Khi ăn uống rồi Nương nương liền tạ ơn Tề vương và khiến Nội giám khiêng hết bảo bối về Chiêu Dương cung mà nghỉ.